

Cuvântul Argeșului

Organ bilunar de luptă națională și informație cinstită.

Apare sub direcția unui Comitet — Redactor responsabil Todie Curățureanu

Redacția și Administrația:

Pitești. — Strada Doamna Bologa Nr. 45
Tipografia „Liga Poporului”

CREDINȚA LEGIONARA

Nu vom arăta aici ce crede legionarul, adică catehismul crezurilor lui, ci cum trăiește el în lăuntru și înafara lui actul de credință legionară.

„Dacă am ierarhiza — spunea cândva Căpitanul — partidele și mișcările politice dela noi, după criteriul îndreptărilor de acțiune și justificărilor lor teoretice, am constata că avem: partide îndrumate de programe, expresii ale unor sumare doctrine; mișcări isvorite și îndrumate de doctrine în înțelesul autentic al cuvântului și o mișcare cu structură asemănătoare celei religioase, care se bazează pe credință”.

Avem astfel definite în diferența lor specifică, adică în ceea ce le aparține mai mult și în ceea ce constituie esența lor, toate mișcările politice din țara românească. Mișcarea ultimă, mișcarea legionară, a fost definită prin elementul credinței.

În mod firesc se ridică întrebarea, dacă nu cumva ea — credința — constituie un element comun tuturor partidelor politice și în consecință este irelevantă pentru însușirea proprie a mișcării legionare.

Evident că faptul credinței este un factor comun; dar trebuie să amintim, că în acest caz, nu este vorba decât de o identitate filologică și de o aproximativă asemănare psihologică, iar nu de una spirituală, fiindcă din acest punct de vedere, între structura și conținutul credinței legionare și al celei comune, deosebirea este fundamentală.

Într-adevăr, pe când credința comună se reduce la o adeziune de ordin intelectual, care nu exclude, nici în principiu și nici în fapt, calcule și interese personale — funcții hipertrofiate ale egoismului natural — credința legionară însemnează confundarea, identificarea cu obiectul credinței. De aceea însăși noțiunea, în acest din urmă caz, exprimă deodată atât subiectul cât și obiectul, topite într-o sinteză ideală, care dă experiența spirituală a actului credinței.

Credința comună prin urmare, angajează numai o latură sau chiar mai multe din făptura omului, pe când credința legionară, ca și cea religioasă, este totalitară, adică angajează ființa omenească în integralitatea elementelor ce o constituiesc. Aceasta din urmă este ca o substanță imponderabilă care îmbibă întreg organismul psiho-fizic și care imprimă un stil particular vieții insului, conform conținutului ei ideal. Precum primi creștini, săvârșitori ai severelor asceze, purtau în lume frânturi de cer creștin, așijderea legionarul poartă în orice clipă crîmpeie din România crezurilor lui legionare. Nici un gest nu e lipsit de semnificație, nicio atitudine care să nu reveleze ideal și credință nestrămutată.

Dovada că este așa, stă mai întâi în faptul, de o categorică evidență, că numai marile, viile și permanentele realități religioase și naționale pot însuși autentică și marea credință, după cum numai sufletele care știu să înțuiască și să trăiască în ritmul de viață a neamului întreg și să-i descrie — cu inima — firea, simțirile și gândurile lui mari și permanente, adică însuși destinul hărăzit lui de Dumnezeu, au sublimul privilegiu al credinței neșovăitoare.

Programele sau doctrinele politice niciodată nu vor putea dăruia aceste înalte și fecunde experiențe, fiindcă ele nu au nimic viu, nimic permanent. Acestea totdeauna vor prezenta interes, dar niciodată nu vor însuși credință.

În credința legionară este viață din viața poporului. Nimic din ceea ce e mort, contrafăcut, teoretizat nu intră în actul de credință legionară. De cele mai multe ori justificarea teoretică este inexistentă, fiindcă e dovedit psihologic că aceasta semnifică tocmai lipsa de credință.

Legionarul crede cu toată ființa lui; așa că orice încercare de justificare rațională n'are decât rostul de a reflecta în luminile conștiinței logice ceea ce a fost trăit mai întâi elementar și intens în adâncurile lui sufletești.

A doua probă, de ordin istoric, că legionarul este angajat cu toată ființa lui în actul de credință, stă în faptul martiriului legionar.

Martiriul, după cum spune și cuvântul, însemnează mărturisire, nu numai cu cuvântul ci cu fapta, cu propria viață, că mai presus de ființa fizică stau idealurile naționale sau religioase, în care crezi în așa chip încât, pentru ele, simți bucuria inefabilă a sacrificiului integral.

Legiunea a putut atinge aceste culmi spirituale asemenea Golgoetei creștine, unde și când trupul a însemnat infinit mai puțin decât sufletul plin de credință, dând lumii monumente de credință legionară.

Crucile atator morminte vor fi mărturie în veac, că pe plainurile Dacilor nemuritori și Legiunilor lui Traian, Legionarii lui Codreanu au înscris, cu sânge și morminte, credința în nemurirea poporului românesc.

Gh. Furdul.

Căpitanul !

A fost prins acest cuvânt din lumea gândurilor, de un luptător pentru a îmbrăca cu el, pe acela, căruia i-se potrivește tocmai, pe *Corneliu Zelea Codreanu*.

De atunci, acest nume a început să colinde ținutul românesc fie rostit cu adâncă dragoste de soldații Căpitanului, fie purtat în vijelioase sau dulci melodii de cântece legionare, fie pus în ironie și batjocoră de adversari.

Dar el s'a făcut impus, pentru că îl impuneau persoana și faptele ei legionare.

Cuprinde în el nădejde, încredere, elan și vitejie.

Numai rostindu-l, te înalți.

El scormonește sufletele, chemându-le, cu puterea nebănuită ce o cuprinde, la o viață nouă,

La o viață încălzită de altă credință, inobilată de faptele mari.

Căpitanul !

Este o piatră de hotar; o graniță. Sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăție, distrugând-o, alta nouă, pe care o creiază, îi dă viață o cheamă la lumină.

Figura lui, în cuprinsul mișcării naționale, dela războiul încoace, apare ca o *linie de foc*, în jurul căreia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducătorul și animatorul.

Totdeauna pe poziția cea mai înaintată a frontului de luptă, plin de credință și hotărâre, niciodată șovăelnic sau fugind de răspundere.

Viața lui se îmbină cu lupta și cu mișcarea naționalistă, până într-atât, încât nu rămâne nimic vieții, confundându-se totul într-o continuă și mare acțiune în slujba intereselor nației.

Predestinat la jertfe, a trăit intens și sbuciumat.

Existența i-a fost plină de fapte și pândită de primejdii. — A atins culmi cum rar i-a fost dat cuiva să dorească și a coborât adâncuri, din cari, numai puterea lui Dumne-

zeu, în care crede așa de tare, l-a scăpat.

A cunoscut perspectiva muncii silnice pe viață și măreția solidarității neamului românesc, cu faptele lui.

I-au ros sănătatea asprele zile de închisoare și i-au dat fior de viață clipele mari, când îl înconjurau zeci de mii de oameni.

A mers de mână cu vremea, — primind cu zâmbetul pe buze și batjocorile și laudele.

Iubitor al luptei, vitejiei și-a închinat tot rostul.

S'a dat tot mișcării, dar el n'a cerut nimic.

Il doreau dușmanii răpus și el tot mai tare s'a înălțat.

Căpitanul !

A sfințit prin suferința lui închisorile țării.

Peste opt sute de zile le-a trăit sub lanțuri.

Le-a trăit îndoit, cum mărturisește singur.

Văcărești, Galata, Focșani, Severin, și altele formează temelie de jertfă, pe care se înalță edificiul cel nou, al lumii pe care o zidește.

În zidurile lor mucedu, în clipe de grea răspântie s'a înfrapat credința care stăpânește azi tineretul naționalist, *tineretul legionar*.

Acolo după zăvor, lipsit de libertate și ferit de oameni, a gândit Căpitanul, *Libertatea* cea mare, pe care o pregătește acum, *Neamului românesc*.

Căpitanul !

Gând, Hotărâre, Vitejie, Acțiune, Viață. Pe el îl iubim. Pe el îl ascultăm. Lui îi stăm la ordin.

El este nădejdea noastră de azi și a României, a României de mâine.

Prin el suntem tari. Prin el suntem temuți.

Prin el vom birui.

Dr. Ion Banea.

Cine strică unitatea, buna armonie legionară, face o crimă; mai bine să plece!

Dați moțului „fărină”

In țara de jale și de cănuire a moțanului, vremea mefistofelică a domniei lui Căgero, plus Tătărescu, a înghețat cu obidă în piatra seacă și aspră a muntelui, ultima vlaguire a unui os de țaran muncit, batjocorit și mai ales fiământ. Pe scurt, apuse-ni nu mai au fărină și pita nu se mai găsește, pentru că să se poată potoli icnelile unor stomacuri golite, cu pereții lipiți de șira unor spinări, cocârjate din pricina unei vieți de iobăgie românească.

Safele, pitile temător în coclauri și virogi, unde numai talpa unui picior dumnezeesc te mai poate descoperi, stau necercetate cu anii de autoritatea administrativă, a căror conducători au înglobat un adevăr vital, în politicianismul și desmățul destructiv de care s'au împărtășit cu bună știință. Câmpeni, Ponor, Vidra, satele Sohodolului, cât și restul celor treizeci de comune moțești, tânjesc ca să ne pronunțăm așa, în cea mai lamentabilă uitare și în cea mai crâncenă mizerie. Nicăieri ca aci, nu ai să întâlnești mai multă boalașniță ce a degenerat trupuri ce altădată își purtau cu mândrețe sălănicia și mai multă foame.

Alături de populația Basarabiei scoldată temporal în același lacrimă a pâinei, moșii, constituiesc eternul tablou al oropsitului ce-și poartă sărăcia unui cămin, pe drumurile desfundate ale Țării, alături de calul pipernicit, și el fiământ ca și stăpânul, împovărat de ciubare, dăltuite de mâna lor, dar din pădurea ce de mult nu le mai e o avere personală, așa cum au pomenit prin s'ova lăsată din hrissoval vulturesc, al „nebunu”-i Iancu.

Logic ar fi fost, ca dintr'un ales sentiment patriotic, să se fi clădit cât de cât opera de ridicare materială și mai ales morală, a acestui element românesc care a înscris cele mai sfinte pagini din istoria acestui Ardeal sacrosanct. Mai precis mocanii munților Apuseni, solicită o salvare; să se dea cât mai neîntârziat.

Fără un economic îndestulător, acești valahi în cioareci și jundră, sunt sortiți pieirei. Pierind ei, pierie forța cea mai de temut a maghiarimii, ce le-a fost baraj în decursul veacurilor, prin creștinătatea sufletului și prin dârza lor voință.

Purcedeți deci cât mai grabnic și străduiți-vă întru ridicarea lor. Creați-le o atmosferă mai bună, mai îndestulătoare. Și mai ales dați moțului „fărină” și pită. În chipul acesta va putea trăi Ardealul.

E infricoșoarea sentință a ceasului din urmă.

Ion Hodoș,

9. NU TE SPERIA dacă nu primești ordine, vești, răspunsuri la scrisori sau dacă și se pare că lupta stagnează. Nu te alarma, nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră și șefii tăi cunosc omul cel bun și știu ce vor.

10. IN SINGURATATEA TA roagă-te lui Dumnezeu, în numele morților noștri, pentru ca să ne ajute să suferim toate loviturile până la capătul suferințelor și: până la marea Înviere și biruință legionară.

Balada fetei de la Jiu

de Radu Gyr.

La cumpăna apelor,
unde fierăstraiele
munților — cărunților
retezau oștirile,
iar foamea parângului
cu dinți tari de cremene
în crivățul gloanțelor
ronțăia luceferii,

sta o fată ca un pui de paltin,
o menzină ne'nfricată și șoimă
și turnată 'n strae ostășești.
Pletele-i de umbră și mirează
sub capela soldățească se fereau
de săruturile vântului și lunii...

Fată de la Jiu, bulboană verde,
puțul stâncilor, zăpezii și furtunii...
Toate pajurile munților din jur
ii roteau, în suflet, cearcăn mare.
Gârlele de pravăț, tunătoare,
coame răsvrățite — ardeau în trupu-i,
și în inimă-i, aprinsă, încrustată,
sta copita zimbrului de-aur.

Când soldații viscoliiți curgeau spre
moarte,
cu bocancii plini de gloduri, de păreau
incălțați cu mlaștini și nămoale,
rupți și ciungi ca niște sperietori,
năclăiți în râni: mocirle roșii,

curcubeu călit, turnat în teacă
de solzi tineri și de vitejie,
fata de la Jiu țâșnea în frunte.
Și, deodată, sfârlecații și betegii
luminau de răsărituri noi.
Ciungii aveau aripi de aramă
și pe tălpi de fier călcău ologii.
Rânilor se închideau în piepturi
pipăite de serafi și vindecate.
Ochii scurși sclipeau a dimineață;
spartă, coasta se'mpletea pe-o rază...

Fată aprigă, sbucnită tinerețe,
cine, mare, 'n veac te-o fi uitat,
feciorelnic, scris în iureș, cneaz?
Care basm s'a despiciat în două
și te-a repezit în leatul crâncen?
Fată strașnică, odraslă de ursoaică,
ai ieșit dintr'un bârlog, dospită
din sălbătăciune și auroră?

Zăbovit-ai până azi în stalactită,
alb, păstrată'n sticlă și'nviată
din blestem: mezină de jupan?
Curcubeul te-a născut pe-o creastă?
Post-ai plod de tânără smeoaică,
ori copilă de pandur sau de haiduc?
Poate-ți fuse'n zodii, taică: Jiul,
muică? Veverița sau vâpaia,
și te au botezat de Sânt — Ilie,
cu călcăiele de fulger sărutate,
pe mărghăitare mari de ploae...

Facem încă odată apel la românismul dumneavoastră și vă rugăm a ne plăti abonamentul Nu trăim decât din acesta.

Că părei crescută: răsmeriță,
din a Gruei-lui-Novac sămânță...
Carnea ta: albuș spuzit de stele,
îndârjită de vârtej și băltăreț,
când după zăpada-ți viforată
porneau oștile ca haitele de lupi.

Fată de la Jiu, furtună castă,
gușter alb cu șoldu'n centiron,
poate, undeva, bălan logodnic
îți visa, sub lămâiță și beteală,
fecioria șerpuită 'ntre chesoane
și cu trănetele morții logodită.

Ci în loc să vină
mire de sulfină
sânii să-ți tămăie gura-i dragă,
umerii să-ți tremure lăute,
coapsă, nufăr lung, să ți-o culeagă,
a venit un mire de cenușe
gura lui de schije să-ți sărute
cu otravă mierea sânilor...
Spangă răsucită, jucăușe,
a mușcat din umeri ca din piersici.
Glonțul a răsbit precum un dinte
și-a scărșnit prin coapsa ta cu măr-
gărinte.

Iar la albă nuntă
pe-o geană cărunță,
înforeau pe cer
roșii fori de fier.
Șrapnele, obuze:
trandafiri de spuze.
Mine și rachete:
jerbii și buchete
Reflector sub lună:
beteală, cunună.
Maci însângerați
pe piept de soldați.
Munții se plecau,
binecuvântau,
apele nunteau,
și nunteau, horind,
schije de argint...
Tunul de oțel
și-a fost vornicel.
Staroste: cobuzul
și nănaș, obuzul.
Iar fete nuntașe
ce ți-au dus, gingășe,
rochia, juvaerele,
și-au fost mitraliere...

Nuntă, slântă nuntă,
pe-o geană cărunță...
Nuntă de rubin,
de vulger și crin,
pentru fata Jiului,
puțul curcubeului,
odfașla gorunilor,
mezina furtunilor,

GAND ȘI NADEJDE

A-și vrea să 'nchid în litera rece de plumb a „Cuvântului Argeșului” tot pojarul sufletului nostru, răvișit de obidă. Căci aparținem noi aceștia, cari ne străduim pentru praznicul cel fără de pereche al recăștigării dreptului la un codru de pâine în vatra înaintașilor noștri, unei generații care n'a cunoscut răgaz în încetarea cu potrivnicia vremei care se scurge sub seninul zavistiei politicești.

Generația aceasta, martură zilelor de grea cumpănă, dar și de negrăită bucurie când neamul își întregea hotarul, s'a vrut a desăvârșitorilor de țară.

S'a sumeșit cu dărzenie asuprellor celor ce nu ne văd decât clăcași și ne'nfricată începuse smulgerea buranului cutropitor din brazda românească.

Ce trebuie să știe un legionar

Ce este interzis:

1). Să trateze cu oricare dintre membrii partidelor politice în numele Legiunii.

2). Să tipărească vr'un manifest sau circulară de ori ce fel. El nu lucrează decât prin ordin scurt și precis, să țină discursuri de ori ce fel. El nu vorbește decât în ședință când face educația celor din cuibul său. *Vorba legionarului este taptă.* Are însă permisiunea să lămurească pe un om, ce vine la noi cu gânduri cinstite, să se informeze; 5) să promită celor care vor să devină membri vre un avantaj cu cât de mic în viitoarele guvernări. Cel ce vine la noi jertfește, nu se preocupă de în cafenele, bodegi, sau s'o poarte acolo unde se face vre un chef sau se strânge lumea la vreo petrecere. Pentru noi, legionarii, cămașa verde să fie un simbol sacru. Să nu uităm niciodată că ea au căzut împușcați de gloanțele ticăloșilor camarazi: *Virgil Teodorescu, Niță Constantin, Sterie Ciometi* și alții care s'au jertfit pentru victoria legionară. Cămașa verde se va purta numai la Biserică în zi de sărbătoare, la ședință, când legionarul se prezintă la vre un șef ierarhic în interes de serviciu, sau când primește ordin s'o poarte. 7) să se sfătuiască în hotărârile sale cu prieteni sau cunoscuți care nu sunt legionari. Hotărârile se iau numai de ei însuși, din propria inițiativă, sau în urma unui ordin ce l-a primit; 8) un șef legionar trebuie să fie de o nesfârșită politețe: atât cu lumea din afară, cu care ar veni în legătură, atunci când deține un post, cât și cu cei de sub comanda sa, cărora nu trebuie să le impună numai prin gradul său, prin vorbă aspră, sau prin pedeapsă, ci prin purtarea sa exemplară și prin dragostea frățască și creștină, pe care el trebuie s'o aibă pentru toți cei din jurul său.

Să nu uite că în locul obrăzniciei politicienilor, noi trebuie să statornicim buna cuviință și bunul simț românesc de altă dată.

Numai în felul acesta ne vom găsi pe adevăratul drum dorit și sfătuit de *Capitanul* nostru.

că al cărei rod îmbuibă veneticul, cuprător de conștiințe și spurcător de datină străbună.

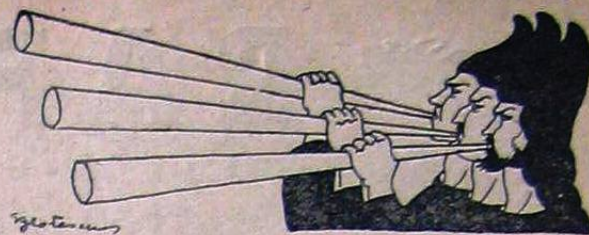
Plătiti-a generația aceasta a jinditorilor, dar și a biciuților pentru o fărâma de dreptate dojdeea amară a muceniciei trupului tinereț, sufletul fu însă învățat de neostoita pară ce dintru sabia lui Mihail Arhanghelul, căpetenia oștilor cerești purcedu și credința întru veșnicia gândului celui plin de miez, ferecă.

Aici în umbra altarului legionar se pleacă azi smerită nădejdea cea plină de rod a unei nații, care și-a regăsit la ceasul acesta de răscruce în istorie și calea adevărului, dar și îndreptarul jertfelor.

Victor Medrea.

SCRISOARE

Frate române și creștine,

Stai

o clipă pe loc și ascultă chemarea pământului, pe care-l muncești din zori și până în miez de noapte.

Oprește-te

cîteva minute și citește această scrisoare, căci îți faci datoria către copiii tăi și către acei cărora dorești să le lași o altă soartă, decît necazurile cu care te lupți acuma.

Legionarii din Partidul „Totul pentru Țară”

îți amintesc că țara aceasta, încheagată în hotarele ei străvechi prin jertfa a sute de mii de morți, suferă de robia netrebnicilor, cari au condus-o și o conduc mișelește.

Te-au lăsat

pe tine și urmașii tăi pradă samsarilor, care continuă să te despoie și să-ți vlăguiască sănătatea, pînă ce vei cădea de-a binelea. Partid după partid s'a perindat la putere; fiecare te-a sfătuit să le dai încrederea, ca să-ți aducă o fărâșă de bine. Nu te-ai îndoit și i-ai ajutat cu dreptul tău și cu banul tău, să-ți facă legea suferinței tale. Aceste partide au făcut mii de legi, cheltuind miliarde multe și n'a fost deajuns; au împrumutat alte zeci de miliarde pe spatele urmașilor din urmașii tăi, și tot nu-i deajuns, fiindcă jafurile și tâlhăriile nu se mai sfârșesc.

Greutățile

s'au ridicat ca munții, s'au întins ca pecinginea, s'au ascuțit ca armele de război; te înțapă mereu din toate părțile și nu-ți dai seama din cotro să te aperi.

d. General Gheorghe Cantacuzino Grănicerul
Seful Partidului „Totul pentru Țară”

Hălăduiesc

jidani și politicianii; rîd în hohote de durerea și vaetul tău; n'au nici o răspundere. Nici o lege nu-i pedepsește pentru tot răul ce s'au priceput să-l facă, sărman creștin, care nu-ți dai seama cum trăești și în cine să mai crezi.

Da!

Esti zăpăcit de toate făgăduelile, înșelăciunile și suferințele de azi. Min-tea îți este strînsă într'o rețea ghim-pată, ochii îți sunt împăienjeniți și trupul îți tremură pe mânerul uneltel de lucru, cu care din greu îți aduni pâinea de toate zilele. Pare că și pămîntul refuză să te hrănească.

La o sută opt zeci și cinci miliarde datorii are această țară. De unde vei plăti când fiecare ce are legătură cu gila este o stație condusă de puterea bancherilor jidani și politica-nului hrăpăreț?

De unde vei scoate aurul holdelor tale, când sărăcia și hoția rânjește în toate colțurile?

Semnul Partidului

„Totul pentru Țară”

Unde umbrează darul tău, Arhanghele, de acolo se gonește puterea diavolului. Că nu suferă, să rabde lumina ta, Satana ce-a căzut din cer. Pentru aceasta te rugăm, săgețile lui cele de foc purtătoare, cele pornite asupra noastră, stingă-le cu mijlocirea ta, apărându-ne pe noi de sminteala lui, vrednicule de laudă Mihailo Arhanghele.

CĂPITANUL

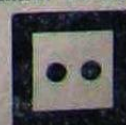
Dar nu tremura!

Lasă la o parte desnădejdea; adu-nă-ți mintea în ceasul de pe urmă; refăți puterea trupului gândindu-te la Dumnezeu; bea un pahar de apă din ulciorul vieții și

Crede

că suferința ta de azi are un sfârșit. Crede fierbinte, crede cu dragoste că Partidul „Totul pentru Țară”, păzește destinele neamului. Conducătorii noștri: GENERALUL GH. CANTACUZINO GRĂNICERUL care a scris istorie cu actele sale de bravură și CORNELIU ZELEA CODREANU care, dela 1920, luptă necontenit pentru dreptatea Românilor în țara lui, veghează la viitorul copiilor tăi; iar Arhanghelul Mihail, patronul nostru în lupta noastră hotărâtă, străjuește cu sabie de foc, ca nemernicii să nu scape pedepsei ce-i așteaptă. Iar munca și străduința ta, jertfa făcută și închisoarea suferită, bătaia și schingiuirea îndurată se vor ridica la înălțimea răsplătirilor voevodale.

Semnul Partidului

„Totul pentru Țară”

Totul pentru Țară, pentru Rege, pentru Cruce.

DIN ȚARĂ

Operele democratice dela Mehedinti.

Județul Mehedinti este astăzi teatrul celui mai expresiv desmăș democrat. Expresiv prin structura sufletească a beligeranților, expresiv prin mijloacele lor de luptă, expresiv prin semnul nou al desnădejdiei în timp, răbelul dela Mehedinti caricaturizează un sistem în agonie, niște șefi cari nu știu ce apără și ce vor și o țară imbecilizată, care suportă totul.

Pentru că dacă volumelor de adrese proporții ale D-lor Potârnică și Armand Călinescu (vorbesc de volume adrese pentru că din punct de vedere al capacității, prostia și inteligența merg, respectiv, direct proporțional, cu volumele) cum și impetușelor ofensive albastre le place cerșirea unor voturi (Oh! cred că cerșitul acesta e mult mai rușinos decât ori care altul), nu se poate spune că țărănilor din Mehedinti, cari — cred eu și multă lume, — nu prea simțeau lipsa unui nou ales pentru muzeul din dealul Patriarhiei, le face prea multă bucurie vizitele aceste simandicoase și sgomotoase.

Privește bietul țaran totul, dacă nu cu îngrijorare, dar cel puțin cu un aer de buimăcare generală, ca să nu zică un cuvânt ce mi-ar putea atrage blestemele „marilor democrați”.

A răscoli acestor țărani adâncuri sufletești în care zădărnicia falșilor și inutililor aleși e sguduitor întipărită, e inutil; cred că lucrul acesta constituie însăși obiectul desnădăjduitei lupte.

Dar a reaminti sufletului Mehedintean că unul dintre cei cari azi s'au pus în fruntea cetelor, — haiducești înarmate, — vom numi pe D-l Armand Călinescu, care a pus acum câțiva ani în lanțuri și a bătut până la sânge, în nămolul Vișanilor, o mână de oameni, a căror singură armă era viața și dorul de binele aproapelui, constituie pentru noi o datorie.

Așa, numai, pentru a nu-și închipui oficiala brută a Național-Tărăniștilor că lumea a uitat.

Scandalul Grosz — Gagero

s'a mușmalizat aproape.

Era de așteptat. Unde credeți că s'a văzut un jidan prost. Și-a asigurat omul în așa fel paravanul de figuri și forțe politice încât cele peste o sută de milioane furate pot sta destul de liniștite în safe-urile streine.

De aproape o lună de zile D-l Guță Tătărescu asigură țara că Grosz va

fi adus de peste hotare; tot de atâta amar de vreme D-l Mitiță Constantinescu cearcă să facă puțină curățenie prin culoarele întunecoase ale vieții noastre economice, dar țara nu vede nimic.

Și cum o să vadă când dl. Dinu Brătianu are serioase motive ca afacerea să fie înăbușită! Doar Banca Românească e rezerva de totdeauna a liberalismului român, și prăbușirea ei înseamnă foamă lungă.

Și-apoi mai sunt și altele de spus, dar pentru aceasta D-nii Guță Tătărescu și Dinu Brătianu au foarfecile cenzurii care nu îngăduie prostia de a fi cinstit.

Fericită țară.

Alte 6.500.000 furate

Nu e zi care să nu înregistreze, în coloanele ziarelor, altă nouă afacere scandalosă, alte fraude.

Și cum parcă geniul național, în materie de furt și murdărie, nu voeste să se lase mai prejos decât satanicul geniu iudaic, de data aceasta, un — „escu” veritabil îmbogățește muzeul haiducesc modern al siguranței statului.

E vorba de un fost plutonier, pe nume Ion Rădulescu, care, auzind că statul face compensațiuni cu bonuri de richiziție, și-a adus aminte că are, din timpul răboiului, câteva carnete albe. Și-a asigurat concursul unor jidani (se putea afacere fără jidani) și a început să scrie și să încaseze până la fumușica sumă de 6.500.000 când a căzut în capcană.

Crestăm cu aceasta încă o fericită expresie a democrației pe răbojul blestemului ce, de doi ani și jumătate, ne ține în scârnavă lui atot puternic.

Gărzile Țărăniște

În urma crâncenilor lupte dela Suceava și Mehedinti, ca și când personalitățile Național-Tărăniște ar fi serios amenințate, iar viața lor în continuu periclit, — D-l Mihalache cel Ion I-ul a dat ordin să se reînființeze așa zisele gărzii țărăniște.

Le-am văzut și noi pe stradă; o ceartă de certăți cu justiția pe care, sigur, fondurile dubioase îi alimentează regulat și bine.

Se gândește cineva cât va costa țara, într-o vizitoare fericite Național-țărăniște, gărzile acestea create, exclusiv, pentru o imaginată poziție periculoasă a statului major Mihalachist și nicide-

cum pentru fericirea țărănilor români, când, numai în Argeș, o asemenea gardă în regi m'en tează peste 80 de bătași iar, la tipografie, datorile organizației respective depășesc suma de 70.000 lei?

Trebuie să fim măcar acum puțin serioși, domnilor, fondurile O. P. s'au îrosit și tot ce faceți de acum înainte, faceți exclusiv pe spinarea viitoarei campanii afaceriste.

DE PESTE HOTARE

Seful Național-Socialismului din Elveția a fost ucis de un evreu

Wilhelm Gutloff, șeful Național-Socialismului Elvețian a fost ucis, cu cinci gloanțe de revolver, în chiar locuința sa, de către studentul evreu, de naționalitate Jugo-Slavă, David Frankfurter.

Încă o jertfă în plus pe marea linie de bătae dintre lumea fără patrie și lumea ce caută o apărare demnă și o soartă mai bună pentru popoarele ce au aceeași credință și origine.

Credem că despre crima aceasta umanitaristii din Sărindar și în special, licheaua ce răspunde la numele de Tudor Teodorescu-Braniște nu va pomeni nici un cuvânt pentru că Wilhelm Gustloff n'a fost om, a fost huligan; pentru că Wilhelm Gustloff trebuia să moară căci era un pericol permanent pentru lumea celor ce n'au alt gând decât ferocea înghenunchere a omenirii pentru umanitarism.

Todie Curățureanul.

LOCALE

3 Februarie 1936 în Săpata-de-sus

Un grup de oameni hotărâți, în ziua de 3 Februarie 1936, în com. Săpata de sus, au construit două podețe pe șoselele satului, de mare folos public. De dimineață au pornit pe ulițele satului cu căruțele să strângă lemnele necesare. Cea mai mare parte dintre sătenii au dat lemne cu mult entuziasm. După ce s'au strâns destule, au început lucrul primului podeț. Au fost îm-

părțiți în echipe: unele ciopleau, altele curățau părăiașul, altele băteau pari, etc... Cu cântec și voie bună au terminat un pod trainic și frumos în 4 ore de muncă. S'a făcut o rugăciune, s'a mâncat frugal și la ora 13 s'a pornit în ordine și cântând la locul celui de al doilea podeț. Când au ajuns acolo, l-au înconjurat și cântând mereu, cu târnăcoapele și securile, au aruncat departe lemnele vechi și ruinate. Apoi s'a strigat puternic de conducătorul lor: Așa vom desființa România veche și vom clădi o Românie nouă legionară”.

S'a terminat și aceasta spre seară și s'a botezat, podul Nicadorilor. Primul s'a botezat „Podul Căpitanului”.

S'a scutit comuna de cel puțin 4-5000 lei, după mărturisirile sătenilor cari au văzut. Ele au costat numai 82 lei, prețul cuelor. Consiliul comunal democrat local se poate întrista, că a pierdut o ocazie frumoasă de a-și reliefa năravurile.

Legionarii, că despre ei e vorba, sacrifică totul pentru țara aceasta, bătută de toate nenorocirile posibile. Înțeleg că neamul nostru e la mare primejdie. Il rod multe boale: neunierea, lipsa de patriotism, lenea și luxul. Politicianismul distruge, apoi, încet dar cu efect, rasa Românilor; a lăsat ruine pe plaiurile țării. Au pierdut Românii, falnica mândrie a Daciilor, din stăpâni au ajuns robi. Ca robii rabdă ticăloșia politicianistă.

O luptă fără întoarcere va fi munca legionarilor Căpitanului.

T. Cotmeana.

Tot abuzuri ridicole

Amara Ialomița. În ziua de 21 Ian. 1936, au fost arestați și schingiuiți, de către șeful de post Voicu Ion, Instructorul Sergeant Antonescu Nicolae și guardul comunal Prunaru Gheorghe, legionarii Buca I. Dumitru și Necula Gh. Caliu.

Le dăm numele la „gazeta” noastră mai așa ca să se știe.

Rugăm pe depozitarii noștri să ne trimită conturile după fiecare două numbre. Pentru folie nevândute ni-se vor trimite cușoanele din trei în trei luni.